

Arrest

nr. 65 595 van 16 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 augustus 2010 en dient een asielaanvraag in op dezelfde dag.

Het dossier van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 12 april 2011.

Op 23 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en Roma van origine te zijn. U woonde samen met uw gezin in Koteš. Uw twee oudste zonen, D. (...) en A. (...), zouden op school door Servische

medeleerlingen worden gepest. Dit zou ontaard zijn in een gevecht waarbij uw oudste zoon, D. (...), verwond werd met een mes. De familieleden van de jonge dader zouden kwaad geweest zijn omdat de arts die uw zoon had verzorgd na het incident klacht bij de politie zou hebben ingediend. Ongeveer een week na het gevecht, in november/december 2009, zouden vier Serviërs - waarschijnlijk familie van de jongen - 's avonds laat bij u thuis zijn geweest. Ze zouden u en uw vrouw, D.J. (...) (O.V. x.xxx.xxx), elk apart met twee van de kinderen in een kamer hebben bedreigd. Twee van hen zouden gewapend zijn geweest. Toen u zich zou hebben willen verdedigen zouden ze u tegen het venster hebben geduwd. U zou een wonde aan uw arm hebben opgelopen en flauwgevallen zijn. Uw vrouw zou u samen met de buurman naar het ziekenhuis hebben gebracht. Ongeveer 10 dagen later zouden de Serviërs opnieuw 's avonds laat bij u thuis zijn langs geweest. Ze zouden gezegd hebben dat zij uw huis zouden innemen en ermee bedreigd hebben u of uw vrouw te vermoorden als jullie niet weggingen. Ze zouden hebben gezegd dat Servië hun land was en dat daar niks aan de Roma toebehoort. Hierop zou u gedurende vier dagen bij uw nonkel in Rušanj hebben gelogeed. Toen u daarna terugkeerde naar Koteš zag u dat de Serviërs in uw huis zaten. Nadat u hen zou hebben aangesproken, zou u naar de politie zijn gestapt die een uur later ter plaatse zou zijn geweest. De politie zou met de Serviërs hebben gesproken en u uiteindelijk hebben gezegd dat u beter een tijdje elders zou verblijven. U zou dan gedurende drie maanden bij familie hebben gelogeed in Rušanj en Sremcica. Toen u daarna opnieuw naar uw huis zou zijn gegaan, zou het opnieuw tot een woordenwisseling zijn gekomen. Er zouden drie personen op u zijn afgestapt, waarvan er één u op het gezicht zou hebben geslagen. U zou hierop een houten stok hebben genomen en deze persoon op het hoofd hebben geslagen. Sinds deze gebeurtenissen zou u zich psychisch niet goed voelen en zou uw zoon D. (...) te kampen hebben met een spraakstoornis. U zou besloten hebben het land te verlaten. Op 20 maart 2010 vroeg u samen met uw vrouw en kinderen asiel aan in Finland. Er waren voortdurend moeilijkheden in het opvangcentrum waar u en uw gezin verbleven. Roemenen en Bulgaren waren er voortdurend aan het schreeuwen en de politie moest regelmatig tussenkomen om hen te bedaren. Omdat uw kinderen schrik hadden in het centrum zou u uw asielaanvraag vroegtijdig hebben stopgezet en in mei 2010 vrijwillig teruggekeerd zijn naar Servië. U zou bij aankomst in Servië meteen naar uw huis zijn gaan kijken en gezien hebben dat de Serviërs er nog steeds in woonden. U zou opnieuw bij uw nonkel in Rušanj zijn ingetrokken. Op 15 augustus 2010 zou u samen met uw vrouw en vier kinderen uiteindelijk vertrokken zijn richting België, waar u op 17 augustus 2010 België aankwam en nog dezelfde dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte, dd. 4 februari 2010; uw rijbewijs, dd. 12 mei 2003 en een doktersattest i.v.m. uw gezondheidssituatie en die van uw zoon, dd. 7 april 2011 neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw vrouw. Wat betreft het door u aangehaalde incident op school verklaarde u immers dat uw tweede zoon, A. (...), nadat uw oudste zoon, D. (...), werd gestoken met een mes naar huis zou gegaan zijn om uw vrouw op de hoogte brengen en te gaan halen (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 15). Volgens de verklaringen van uw vrouw daarentegen zou de leerkracht haar hebben opgebeld en haar op de hoogte hebben gebracht van het incident (gehoorverslag CGVS partner, p. 9). Verder verklaarde u meermaals dat de dokter die de wonde van D. (...) behandelde klacht had ingediend bij de politie (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 16). Uw vrouw beweerde echter dat u na de steekpartij zelf klacht zou hebben ingediend (gehoorverslag CGVS partner, p. 9). Gezien u verklaarde dat juist het feit dat de familie van de jongen die de steekwonde had toegediend dacht dat u klacht had ingediend de eigenlijke aanleiding was van al uw problemen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw verklaringen hieromtrent eensluidend zijn. Volgens u zou u de Serviërs die naar u thuis kwamen uitdrukkelijk gezegd hebben dat niet u, maar de dokter klacht had ingediend (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gezien uw vrouw toen ook aanwezig was, mag logischerwijze worden aangenomen dat ook zij hiervan op de hoogte zou moeten zijn. Ook in verband met de eerste confrontatie met die Serviërs bij u thuis legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw vrouw de buurman zou hebben gebeld nadat u was flauwgevallen en dat hij u naar het ziekenhuis bracht (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt echter dat, nadat de Serviërs weg waren, uw ouders zouden gekomen zijn en dat u door haar en uw ouders naar het ziekenhuis zou gebracht zijn (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verder verklaarde uw partner dat u ook klacht zou hebben ingediend tegen de directie van de school (gehoorverslag CGVS partner, p. 9 en 11). U maakte hiervan echter geen gewag.

Daarnaast dient te worden gewezen op enkele zeer opmerkelijke hiaten in uw verklaringen. Zo wist u noch de naam van de school van uw zoon, noch de naam van dokter die uw zoon na de steekwonde behandelde op te geven (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Ook de naam van de kinderen die uw zoon zouden hebben gepest, de naam van de jongen die uw zoon een messteek toebrengt of de namen van de familieleden die u achteraf bedreigden zijn u totaal niet bekend (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Bovenstaande discrepanties en hiaten betreffen de kern van uw asielrelaas en tasten derhalve de geloofwaardigheid ervan aan. De ernst en waarachtigheid van de door u ingeroepen feiten en vrees ten opzichte van Servië komt overigens nog meer in het gedrang door het feit dat u in mei 2010 vrijwillig terugkeerde naar Servië zonder het resultaat van uw asielaanvraag die u in maart 2010 indiende in Finland af te wachten. U stelde te zijn teruggekeerd omdat de situatie in het opvangcentrum waar u verbleef onrustig was; uw kinderen hadden er schrik van schreeuwende Roemeense en Bulgaarse bewoners (gehoorverslag CGVS, p.6). Het is echter niet aannemelijk dat een asielzoeker die daadwerkelijk vreest voor vervolging en/of daadwerkelijk een risico op ernstige schade loopt in zijn land van herkomst vrijwillig terugkeert naar zijn land van herkomst zonder het resultaat van zijn aanvraag tot het verkrijgen van internationale bescherming af te wachten en dit enkel en alleen omdat de situatie in het opvangcentrum waar hij tijdens deze aanvraag verblijft niet rustig is.

Voorts moet worden vastgesteld dat u, door voornoemde tegenstrijdigheden over wie wanneer klacht indiende tegen wie alsook door het feit dat u hieromtrent geen enkel bewijs kon voorleggen, evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw problemen met de Serviërs geen of onvoldoende beroep kan/kon doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven.

Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven.

Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) Missie in Servië". Onder impuls van de OVSE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Verder kan gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die geweld op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische overheid, die stappen onderneemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Ook blijkt uit de informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Bijgevolg kunt u zich, ook als Roma, bij problemen met Servische burgers richten tot de Servische autoriteiten.

Wat betreft de moeilijke algemene situatie van de Roma in Servië betreft die u aanhaalt aan de hand van een aantal uittreksels van een rapport op internet betreffende de Roma in Servië kan verder worden

gesteld dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het actuele beleid van de Servische overheid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toelagen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Wat ten slotte de gezondheidsproblemen van u en uw zoon D. (...) betreft, dient, naast het feit dat de door u beweerde oorzaak van deze medische problemen omwille van bovengenoemde tegenstrijdigheden niet kan worden weerhouden, nog te worden opgemerkt dat u verklaarde nooit met uw zoon D. (...) naar de dokter te zijn geweest in Servië, terwijl uw partner verklaarde wel met hem in het ziekenhuis in Novi Belgrado te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 20 en gehoorverslag CGVS partner, p. 12-13). In verband met uw medische problemen verklaarde u doeltreffende verzorging en medicatie te hebben verkregen in Belgrado (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 20). U heeft derhalve geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u (om één van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie) geen toegang kreeg tot gezondheidszorgen in uw land van herkomst.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielaanvraag zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en rijbewijs bevestigen uw identiteit, die hier niet in vraag wordt gesteld. Het door u neergelegde medisch attest waarin wordt gesteld dat u aan PTSD lijdt en uw zoon gehoorgestoord is werd niet afgegeven door een specialist terzake maar door een gewone huisarts. Het attest heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter en weerlegt de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden over de gebeurtenissen die aan de basis zouden liggen van de gezondheidssituatie van u en uw zoon niet. Het door u neergelegd artikel over een Servische politieagent houdt ten slotte geen enkel verband met de door u aangehaalde feiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel 48/3 § 1 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verwijst verzoeker naar en citeert hij rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande de bewijslevering van het risico op een onterende behandeling, rapporten van Amnesty International over de gedwongen uithuiszettingen van Roma en het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over Romazigeuners in Kosovo van juni 2009. Daarnaast citeert hij het standpunt van UNHCR en citeert hij uit hetzelfde rapport de vaststellingen aangaande de positie van gevluchte Kosovaren in Servië. Verzoeker meent dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geïnspireerd is door het opgeheven artikel 52, §1, 4° van de vreemdelingenwet en stelt dat door het standpunt van UNHCR niet te volgen de motiveringswet werd geschonden.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële en de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal noch materieel noch formeel heeft gemotiveerd waarom hij oordeelde dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij aan de criteria van 48/4 van de vreemdelingenwet voldoet. Volgens verzoeker had hem de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden toegekend.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: een verzoek gericht aan en een beslissing van het Bureau voor juridische bijstand aangaande de aanstelling van een kosteloze advocaat, een ongedateerd document van Amnesty International "*Europa moet discriminatie Roma stoppen*", enkele pagina's uit het 'Algemeen ambtsbericht Kosovo' van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2009 (p.55-56, 67-69) en enkele pagina's uit het 'Algemeen ambtsbericht Servië (exclusief Kosovo)' van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2008 (p.37-40).

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, (ii) er opmerkelijke hiaten zaten in de verklaringen van verzoeker, (iii) deze tegenstrijdige verklaringen en hiaten de kern van verzoekers asielrelaas betreffen en derhalve de geloofwaardigheid ervan aantasten, (iv) verzoeker in mei 2010 vrijwillig is teruggekeerd naar Servië zonder het resultaat van zijn asielrelaas dat hij in maart 2010 in Finland indiende af te wachten waardoor de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas worden aangetast, (v) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn problemen met de Serviërs geen of onvoldoende beroep kan/kon doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten, (vi) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het actuele beleid van de Servische overheid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, (vii) verzoeker geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij om één van de redenen zoals voorzien in de vluchtelingenconventie geen toegang kreeg tot gezondheidszorgen in zijn land van herkomst en (viii) de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

3.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 mei 2011 (CG nr. 1017537), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

De Raad merkt op vooreerst en in hoofdorde op dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te ontcrachten. Verzoeker werpt immers geen enkel concreet argument op dat daadwerkelijk ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Uit de lezing van het administratief dossier, meer bepaald de gehoorverslagen van verzoeker en diens echtgenote, blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote inderdaad tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en dat er opmerkelijke hiaten zitten in de verklaringen van verzoeker. Deze tegenstrijdigheden en hiaten betreffen de kern van het asielaanvraag en tasten aldus de geloofwaardigheid ervan aan. Dit betwist verzoeker niet in zijn verzoekschrift. Verzoeker betwist evenmin het feit dat hij vrijwillig is teruggekeerd naar Servië zonder het resultaat van zijn asielaanvraag in Finland af te wachten waardoor eveneens de ernst en de waarachtigheid van zijn asielaanvraag in het gedrang komt. Verzoeker betwist evenmin dat hij in zijn verklaringen geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat hij om één van de redenen zoals voorzien in de vluchtelingenconventie geen toegang kreeg tot gezondheidszorgen in zijn land van herkomst, hetgeen tevens blijkt na lezing van het gehoorverslag van 12 april 2011.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt tevens dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn problemen met de Serviërs geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten, hetgeen evenmin betwist wordt door verzoeker.

De Raad wijst er nochtans op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet anderzijds krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. De verwerende partij heeft duidelijk aangetoond dat voor wat betreft de door verzoeker voorgehouden problemen beschermingsmogelijkheden aanwezig zijn in zijn land van herkomst en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij geen beroep heeft gedaan op de hogere autoriteiten bij stilzitten van de lokale, wat zoals hoger gesteld door verzoeker niet wordt weerlegd.

Waar verzoeker kritiek uit op de uitvoering van de Decade of Roma Inclusion en hiervoor verwijst en citeert uit het 'Algemeen Ambtsbericht Servië (exclusief Kosovo)' van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2008, stelt de Raad vast dat op basis van de informatie die de verwerende partij bij het administratief dossier voegt blijkt dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert en dat de Servische overheid stappen heeft ondernomen en nog steeds neemt om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Verder blijkt uit deze informatie dat het actuele beleid van de Servische overheid gericht is op de integratie van de minderheden en niet op discriminatie en vervolging. Bovendien doet verzoekers kritiek geen afbreuk aan de vaststelling dat de ontwikkelde maatregelen wel degelijk getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van de minderhedenrechten en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De Raad wijst er verder op dat de documentatie waarnaar verzoeker verwijst dateert van juni 2008. Verzoeker weerlegt daarmee niet de uitgebreidere en recentere informatie waarop de verwerende partij zich baseerde om haar beslissing te steunen. De algemene rapporten waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft gesteund bij het nemen van de bestreden beslissing beschrijven weliswaar een toestand in een bepaald land, *in casu* Servië, doch het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, tenzij hij aantoont dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om zich een beeld te vormen van de algemene toestand onjuist is, wat verzoeker *in casu* nalaat te doen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift tevens naar het ambtsbericht Kosovo van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2009 en naar het standpunt van het UNHCR van juni 2006 over terugkerende asielzoekers uit Kosovo. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de Servische nationaliteit heeft en er dus ten aanzien van Servië een nood aan bescherming dient onderzocht te worden, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar documenten die de toestand van Roma in Kosovo beschrijven.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM mocht hij teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst, wijst de Raad erop dat daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen hiervoor wordt uiteengezet en nr. punt 3.6.

3.6. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de

bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad herhaalt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. De verwerende partij heeft duidelijk aangetoond dat voor wat betreft de door verzoeker voorgehouden problemen beschermingsmogelijkheden aanwezig zijn in zijn land van herkomst en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij geen beroep heeft gedaan op de hogere autoriteiten bij stilzitten van de lokale, wat zoals hoger gesteld door verzoeker niet wordt weerlegd.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de verwerende partij door de Raad geen onbehoorlijk gedrag kan worden ontwaard.

3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Roma-taal machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET